

Soud: Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí: 11/28/2007
Spisová značka: 32 Odo 1411/2005
ECLI: ECLI:CZ:NS:2007:32.ODO.1411.2005.1
Typ rozhodnutí: Rozsudek
Heslo:
Dotčené předpisy:
Kategorie rozhodnutí: C

32 Odo 1411/2005

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Františka Faldyny, CSc. a soudců JUDr. Zdeňka Dese a JUDr. Miroslava Galluse v právní věci žalobkyně G.E. M. B. GmbH, zast. advokátem proti žalované S. L., a.s., zast. advokátem, o určení vlastnického práva, vedené u Okresního soudu v T. pod sp.zn 14 C 156/2003, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Č. B. – pobočky v T. ze dne 30. června 2005, č.j. 15 Co 348/2005-172, takto:

I. Dovolání se zamítá.

II. Žalovaná je povinna uhradit žalobkyni náhradu nákladů dovolacího řízení ve výši 3.175,- Kč, k rukám jejího právního zástupce do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud v T. rozsudkem ze dne 3. prosince 2004, č.j. 14 C 156/2003-118, určil, že k datu 16. 6. 2004 byla vlastníkem tří tříosých plošinových návěsů SPA 3/E, specifikovaných výrobních čísel, žalobkyně a) G.E. C. B. GmbH (výrok I.). Ve výroku II. určil, že ke stejnému datu byla vlastníkem dvou sedadlových tahačů M., typ 19.464 FLT/N a dvou sedadlových tahačů M., typ 19.463 FLT/N, specifikovaných čísel podvozku původní druhá žalobkyně b) Ö.&S. L. GmbH. Ve výroku III. soud prvního stupně zamítl vzájemnou žalobu na určení, že k uvedenému datu byla vlastníkem všech těchto věcí žalovaná. Ve výroku IV. rozhodl soud prvního stupně o povinnosti žalované nahradit žalobcům náklady řízení.

Krajský soud v Č. B. – pobočka v T. v záhlaví označeným rozsudkem k odvolání žalované ve výroku I potvrdil výroky I., II. a III. rozsudku soudu prvního stupně. Zároveň ve výroku II. odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že nepřiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení. Ve výroku III. uložil odvolací soud žalované povinnost uhradit žalobkyni náklady odvolacího řízení.

Žalobou ze dne 22. 12. 2003 ve znění změny žaloby ze dne 26. 4. 2004 se žalobkyně a) G.E. C. B. GmbH domáhala určení svého vlastnického práva k výše uvedeným sedadlovým návěsům a původní žalobkyně b) Ö.&S. L. GmbH k výše uvedeným sedadlovým tahačům. Uplatněné nároky obě společnosti odůvodnily tím, že jak návěsy, tak i tahače nabyly kupními smlouvami přímo od výrobců vozidel a po zaplacení kupních cen se tak staly vlastníky věcí. Žalovaná se vzájemnou žalobou domáhala určení vlastnictví ke všem věcem na základě kupních smluv uzavřených k datu 20.6.2002 a 30.7.2002 od společnosti R. CZ, s.r.o., když vzhledem k tomu, že při uzavírání smluv byla v dobré víře o vlastnickém právu prodávajícího, tvrdila, že je splněn předpoklad pro přechod

vlastnictví daný ustanovením § 446 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ObchZ“). Žalovaná dovozovala svoji dobrou víru jak z písemných podkladů, které měla při uzavírání kupních smluv, tak i z osobního jednání smluvních partnerů, přičemž ke kupním smlouvám byly připojeny i kopie technických průkazů k předmětným vozidlům, které obsahovaly údaj zapsaný k datu 12.6.2002 „vlastník shodný s provozovatelem“.

Soud prvního stupně vyšel z předpokladu, že společnosti R. CZ, s.r.o. vlastnické právo za daného stavu neschválilo a ani svědčit nemohlo pro zjevný nedostatek dobré víry. Soud prvního stupně aplikoval ustanovení § 446 ObchZ ve smyslu závěrů usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 28. srpna 2001, sp. zn: IV. ÚS 112/01, publikovaném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 30/2001, sešit 23/2001, a nálezu Ústavního soudu ze dne 26. srpna 2003, sp.zn. I. ÚS 437/02, publikovaném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 110/2003, číslo sešitu 31/2003, v tom směru, že je třeba toto ustanovení aplikovat pouze za přísného respektování ust. čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, neboť představuje zákonnou mez jednoho z nejdůležitějších základních práv. Proto soud prvního stupně považoval za nutné, aby v situacích, kdy existují o dobré víře kupujícího sebemenší pochybnosti, kupující prokázal, že využil všechny dostupné prostředky k tomu, aby se přesvědčil, že prodávající je skutečně oprávněn převést vlastnictví k předmětné věci, přičemž důkazní břemeno týkající se dobré víry kupujícího nese v těchto případech vždy on sám. Soud prvního stupně uzavřel, že technický průkaz vozidla pouze osvědčuje určité skutečnosti předpokládané zákonem, jako jsou technické parametry i způsobilost vozidla k provozu, ale rozhodně jej nelze považovat za listinu, která by s jistotou prokazovala vlastnictví k věci. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že žalovaná si nepočítala s takovou opatrností, kterou by bylo možno předpokládat, a nevyužila ani všech prostředků, které se nabízely jako potřebné k přesvědčení se, že prodávající je skutečně oprávněn z titulu vlastnictví k vozidlům, a tedy žalovaná nedostála všem předpokladům § 446 ObchZ.

Odvolací soud výše označeným rozhodnutím ve věci samé rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil, když se ztotožnil s konečným právním závěrem okresního soudu o nenaplnění předpokladů pro nabytí vlastnického práva k předmětným věcem ze strany žalované na základě § 446 ObchZ. Odvolací soud shodně se soudem prvního stupně aplikoval ustanovení § 446 ObchZ ve smyslu výše uvedeného usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 112/01 s tím, že nelze přisvědčit žalované v právním názoru, že by kupující byl povinen prokazovat svoji dobrou víru ve smyslu § 446 ObchZ jenom v případech, kdy se tento předpis použije pouze v důsledku provedené volby smluvních stran podle § 262 ObchZ. Odvolací soud rovněž konstatoval, že technický průkaz vozidla je podle § 2 písm. e) vyhlášky č. 243/2001 Sb. veřejnou listinou, která kromě jiného pouze osvědčuje, nikoliv prokazuje údaj o vlastníku vozidla.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná včasné dovolání, jehož přípustnost dovozuje z ustanovení 237 odst. 1 písm. c) o.s.ř. Z obsahu dovolání (§ 41 odst. 2 o.s.ř.) vyplývá, že žalovaná vytýká odvolacímu soudu nesprávné právní posouzení věci, tedy že je dán dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. Žalovaná navrhuje napadené rozhodnutí odvolacího soudu zrušit a vrátit věc Krajskému soudu v Č. B. k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém dovolání namítá, že soudy obou stupňů nesprávně vyložily ustanovení zákona č. 56/2001 Sb., ve znění účinném do 31.12.2002, i vyhlášky č. 243/2001 Sb., ve znění účinném do 31.8.2002 a současně na daný skutkový stav uvedené právní předpisy nesprávně aplikovaly. Dovolatelka se dále domnívá, že řešené právní otázky nebyly v rozhodování dovolacího soudu dosud vyřešeny a vytýká, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu řeší tyto otázky v rozporu s hmotným právem. Z hlediska výkladu ustanovení § 446 ObchZ má podle žalované vyřešení těchto právních otázek po právní stránce zásadní význam, neboť může přivodit zásadní změnu v nazírání na chování žalované a existence její dobré víry při uzavírání kupních smluv.

K dovolání žalované podala žalobkyně vyjádření, ve kterém uvádí, že rozhodnutí soudu prvního i druhého stupně považuje za správné. Žalobkyně dále ve svém vyjádření zpochybňuje přípustnost dovolání žalované a navrhuje, aby dovolací soud dovolání jako nepřípustné odmítl. Pro případ, že dovolání žalované bude shledáno přípustným žalobkyně navrhuje, aby dovolací soud dovolání jako nedůvodné zamítl.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, účastníkem řízení, zastoupeným advokátem ve smyslu ust. § 241 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Podle ustanovení § 237 odst. 1 o. s. ř. je dovolání přípustné proti rozsudku odvolacího soudu a proti usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [písm. a)], jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [písm. b)], a jimiž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení písmena b) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [písm. c)].

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem (§ 237 odst. 3 o. s. ř.).

Vzhledem ke skutečnosti, že předmětná právní otázka průkazu převodu vlastnictví a dobré víry při tomto převodu řešená soudem prvního stupně i odvolacím soudem, nebyla dosud v rozhodování dovolacího soudu vyřešena, shledal ji dovolací soud právně významnou ve smyslu § 237 odst. 1 písm. c) a odst. 3 o. s. ř. a v tomto ohledu dovolání má za přípustné.

Dovolání však není důvodné.

K otázce právní povahy a správnosti postupu správního orgánu, zapisujícího údaje do technického průkazu, lze uvést, že Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 30. srpna 2005, sp. zn. 25 Cdo 1426/2004, konstatoval, že technický průkaz je podle § 2 písm. g) vyhl. č. 243/2001 Sb. veřejnou listinou, což znamená pouze tolik, že se údaje v něm uvedené považují za pravdivé, není-li prokázán opak. Nejvyšší soud v uvedeném rozhodnutí vyšel ze závěru, že přihláška k registraci obsahuje údaj o vlastníkově vozidla a údaj o provozovateli, není-li vlastník současně provozovatelem; osoba, která přihlášku podává, stvrzuje pravdivost uvedených údajů svým vlastnoručním podpisem. Správní orgán pak zapíše do technického průkazu údaje o vlastníkově vozidla a o jeho provozovateli, pokud provozovatel není zároveň vlastníkem. Rovněž vzhledem k tomu, že ze zákona č. 56/2001 Sb. nevyplývá povinnost správního orgánu ověřovat pravdivost údajů uvedených v řádně vyplněné a podepsané přihlášce, dospěl v daném rozhodnutí Nejvyšší soud k závěru, že se správní orgán při zápisu do technického průkazu nedopustil nesprávného úředního postupu, když zákonné formální předpoklady pro zápis do technického průkazu byly splněny a tento orgán neměl žádný objektivní podnět k tomu, aby pravdivost údajů uvedených v přihlášce ověřoval.

V tomto smyslu se lze ztotožnit v daném případě se závěry soudů obou stupňů, že podle ustanovení § 2 písm. e) vyhlášky č. 243/2001 Sb. je technický průkaz silničního motorového vozidla a přípojného vozidla doklad, kterým se osvědčují (vedle technických parametrů, způsobilosti vozidla k provozu) údaje o vlastníkově a provozovateli vozidla, přičemž tento průkaz je podle výše zmíněného ustanovení veřejnou listinou. Technický průkaz však pouze osvědčuje

určité skutečnosti předpokládané zákonem č. 56/2001 Sb., a nelze jej tedy považovat za listinu prokazující vlastnictví k věci. Příslušný správní orgán v daném případě otázku vlastnictví k vozidlům neprověřoval, což podle platné právní úpravy ani činit nemusel.

V otázce dobré víry kupujícího soudy obou stupňů správně vyložily ustanovení § 446 ObchZ, ve smyslu odůvodnění usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 28. srpna 2001, sp. zn: IV. ÚS 112/01, publikovaném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 30/2001, sešit 23/2001, ve kterém Ústavní soud konstatoval, že ustanovení § 446 ObchZ lze aplikovat pouze za přísného respektování ustanovení čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, neboť představuje zákonnou mez jednoho z nejdůležitějších základních práv, a je tedy při jeho aplikaci nezbytně striktně vyloučit jakékoli jeho zneužití k jiným účelům, než pro které bylo stanoveno. Z tohoto důvodu je obzvláště nutné velmi přísně posuzovat otázku dobré víry nabyvatele. Proto je vždy nutné, aby v situacích, kdy existují o dobré víře kupujícího sebemenší pochybnosti, kupující prokázal, že využil všechny dostupné prostředky k tomu, aby se přesvědčil, že prodávající je skutečně oprávněn převést vlastnictví k předmětné věci, a že tedy byl skutečně v dobré víře. Taková právní situace však z obsahu spisu nevyplývá. Lze se naopak ztotožnit se závěrem soudů obou stupňů, že žalovaná jako kupující nevyužila všechny dostupné možnosti potřebné k tomu, aby se přesvědčila, že prodávající je skutečně oprávněn převést vlastnictví k předmětným vozidlům. V případě osvědčení o vyřazení z provozu vydaném v L. se žalovaná spokojila s ústním překladem této listiny a předpokládala, že vyřazení může provést pouze vlastník vozidla. Z překladu obsahu této listiny ve spise však vyplývá opak, tedy, že o takové vyřazení mohl požádat i držitel vozidla. Další možností prověření původu předmětných vozidel byl systém OCIS, žalovaná prověření v tomto systému sice realizovala, avšak až v roce 2004.

Právní posouzení věci odvolacím soudem je tedy z hlediska uplatněného dovolacího důvodu správné a dovolací soud dovolání proto podle § 243b odst. 2 věta první o.s.ř. zamítl.

Vady uvedené v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o.s.ř., jakož i jiné vady řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, v dovolání namítány nejsou a nevyplývají ani z obsahu spisu.

O náhradě nákladů dovolacího řízení dovolací soud rozhodl dle ustanovení § 243b odst. 5 věty první, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, jak se uvádí ve výroku, a přiznal tak žalobkyni náhradu nákladů řízení podle ustanovení § 5 písm. c) a § 18 odst. 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb., ve znění účinném do 31. srpna 2006 ve výši 3.100,- Kč, a z paušální náhrady 75,- Kč za jeden úkon právní služby (vyjádření k dovolání) podle ustanovení § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. srpna 2006.

Proti tomuto usnesení není opravný prostředek přípustný.

Nesplní-li žalovaná, co jí ukládá toto rozhodnutí, může se žalobkyně domáhat jeho soudního výkonu.

V Brně 28. listopadu 2007

JUDr. František Faldyna, CSc.

předseda senátu